

Người Đàn Bà trong Bóng Tối

Vũ Thanh Hoa

Thấy cuộc gọi nhớ trong máy với dây số lạ, chị không gọi lại. Bây giờ lừa đảo các kiểu. Không phải số máy quen thì không nên quan tâm. Cơm tối xong, chị lên ngồi phòng khách bật tivi. Như thói quen, chị chỉ xem tất cả tin tức truyền hình bằng hình ảnh, còn âm thanh thì chị tắt hoặc để tiếng thật nhỏ và mở một bản nhạc không lời yêu thích trên cái đầu máy CD cũ kĩ và thường thức khoảnh khắc riêng mình hiếm hoi trong ngày. Chồng chị mất từ khi con trai mới 7 tuổi, bây giờ đã là một bác sĩ trẻ có phòng khám riêng, khoảng thời gian đọc thân khá dài ấy, dù bao "hiền nhân quân tử" quan tâm để ý, chị vẫn lẻ bóng cho đến nay. Nhiều người tưởng chị chỉ muốn tập trung vào công việc và chăm sóc con, thật ra chị có một mối tình bí mật trong suốt quãng thời gian công tác ở văn phòng với một đồng nghiệp trực tiếp quản lý chị.

Mối tình ấy bắt đầu từ khi chị còn là một thiếu nữ mơn mớn xuân sắc cho đến khi trở thành một phụ nữ trung niên mặn mòi. Hình như nó day dứt và sâu đậm đến độ chị không thể quên những xao xuyến mơ mộng thoảng qua với những người đàn ông khác. Thật ra Hoàng, tên người đồng nghiệp ấy cũng chả có gì ràng buộc chị. Với năng lực chuyên môn và bằng cấp cao, chị luôn hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ được giao, nên rất độc lập trong công việc. Những dịp đi công tác, những ngày làm thêm, những đợt học nghiệp vụ, những chuyến du lịch tập thể... tình cảm giữa họ cứ âm ỉ, chôn vùi rồi bùng phát lên như ngọn lửa rừng rực thiêu cháy tất cả những rào cản cuối cùng... và những điều tự nhiên nhất khi một người đàn bà và một người đàn ông yêu thương nhau đã đến.

Chị không thể quên cảm giác run rẩy, rối tung vừa hạnh phúc vừa xót xa khi chị từ chỗ hẹn với anh trở về nhà. Đó là lần đầu tiên họ lao vào nhau giống hai đứa trẻ thèm thuồng đói khát đến rạc cả người vừa được thỏa nguyện. Như hai kẻ cuồng tín bị hút vào một cơn mê muội lạ kỳ. Đó là cuộc yêu giữa hai người rất thân quen vẫn gặp nhau trong công việc, trong tất tạt mọi sinh hoạt từ sáng đến chiều tối, mỗi ngày tám tiếng hoặc hơn tại cái nơi ngọt ngào và nhàm chán được gọi là "công sở" nhưng cực kỳ hấp dẫn trong vai trò mới: người tình. Có những cảm xúc rất lạ, lạ lắm với những gì họ biết trước đó. Nó vượt trên tất cả các giá trị mặc định, những ý niệm thông thường và bay lên tầng mây mỏng manh, theo những cơn gió mê dại cuốn đi... Nhưng rồi chị đã dừng lại. Chị chủ động dừng lại vì anh đang có một gia đình êm ấm với người vợ tận tụy và những đứa con ngoan ngoãn.

- Anh thương em thật lòng thì hãy quên đi những gì mình đã trải qua...

Chị lấy hết can đảm tuyên bố, mặc cho dòng lệ dâng trào. Họ ngồi cách nhau cái bàn nhưng Hoàng vẫn tìm bàn tay chị nắm chặt.

- Anh không quên được, làm sao quên nổi chứ...

Chị nhìn anh, khác hẳn vẻ oai phong thường ngày, cái vẻ mà bao năm nay anh em nhân viên vẫn quen thuộc. Anh lúc này thật mong manh, đa cảm. Chị yêu anh hơn tất cả những gì mình đang có, chị không thể đánh cắp anh ra khỏi cái tổ ấm bé nhỏ và an lành của anh. Chị cương quyết kéo bàn tay bé nhỏ của mình ra khỏi bàn tay đang siết chặt của anh, đứng dậy:

- Em sẽ xin chuyển qua chi nhánh khác công tác.

Chị nói là làm. Sau bao nhiêu nỗ lực, chị cũng chuyển được về một chi nhánh nhỏ cách khá xa nơi làm việc cũ. Thế là xa nhau, hàng ngày không được nhìn thấy nhau là một sự chịu đựng tưởng như quá sức của họ. Chỉ cần thấy bóng người kia thoáng qua cửa, nghe tiếng nói, tiếng cười vắng lại hay thậm chí trông một vật dụng quen thuộc của nhau trên bàn, cảm giác thân thương, yên tâm đã có thể ùa đến. "Hôm nay anh ấy có khỏe không, đi đường có an toàn không, có bận lắm không..." Phải mất thời gian khá dài chị mới quên dần được những mối quan tâm hàng ngày, hàng giờ như thế với riêng anh. Giờ đây mỗi thứ hình như chỉ còn một nửa. Niềm vui, sự hào hứng, những quyết tâm và thậm chí cả nỗi buồn. Chẳng còn gì là trọn vẹn nữa. Mỗi sáng chị không còn ngắm mình thật kỹ trước gương để chọn mặc áo màu gì, tô son màu gì, chải tóc kiểu gì. Tất nhiên là để đến cơ quan giao tiếp với bao nhiêu đối tác, khách khứa và đồng nghiệp. Nhưng trọng tâm nhất vẫn là anh, người đàn ông bí mật đã chiếm quá nhiều phần trong trái tim chị.

Nhưng rồi chị vẫn phải sống, phải làm việc và hết giờ thì tất tưởi về chăm sóc con trai. Ngày tháng cứ thế trôi đi, chẳng mấy nữa chị sẽ nghỉ hưu trí. Điện thoại lại đổ chuông réo rắt. Người gọi có vẻ kiên trì. Chị chậm rãi đứng dậy. Vẫn dây số lạ ban nãy.

- A-lô?

- Có phải chị Thảo đấy không ạ?
- Vâng, chị là ai?
- Tôi là Hồng, vợ anh Hoàng, trưởng chi nhánh BT đây chị à.
- À, vâng vâng... chào chị...

Chị lại có cảm giác lúng túng. Trước đây chỉ nhắc đến tên "Hồng" là chị lập tức có cảm giác này. Giống như đứa trẻ trốn ăn vụng chút bánh, dù bà chủ tiệm không hay biết nó vẫn có cảm giác gì đó gần như mắc cỡ. Nhưng hình như không chỉ vậy, còn là cảm giác ghen tuông, tủi hờn, cay đắng mỗi khi tiếp xúc với vợ Hoàng. Đó là người đàn bà "trong ánh sáng" công minh chính đại. Người đàn bà ngẩng cao đầu hiên ngang sánh vai anh ấy trước cả thế gian này. Chị biết mình mãi chỉ là người đàn bà "trong bóng tối" mà thôi.

Đầu dây bên kia, Hồng nói tiếp:

- Anh Hoàng bảo tôi chỉ gọi cho riêng chị để báo một tin quan trọng...
- Thế à, có việc gì hả chị?

Chị linh cảm có điều gì đó chẳng lành. Phải có việc gì rất quan trọng anh ấy mới nhờ vợ gọi như thế, chị bỗng thấy ân hận sao mình không nghe máy sớm hơn...

- Anh Hoàng phát hiện bị ung thư giai đoạn cuối đã hơn năm nay nhưng anh ấy giấu tất cả mọi người. Hiện giờ bệnh trầm trọng lắm rồi nên anh ấy nói tôi gọi cho chị...

Giọng vợ Hoàng đều đều bình thản nhưng chị thì không nghe tiếp nổi nữa. Chị không đứng vững được mà phải vịn vào cái lưng ghế tựa không thì ngã khụy mất.

- Tôi sẽ đến ngay...

Câu trả lời của chị đứt quãng, nghẹn lại...

Chị vừa bấm hồi chuông thứ nhất đã thấy cửa mở. Vợ Hoàng hình như đã chuẩn bị để đón chị. Chị lại bối rối khi đối diện với người phụ nữ này, chần chừ không biết nói gì.

- Mời chị vào nhà, anh ấy đang chờ chị..

Giọng vợ Hoàng đơn đả, dễ chịu đến ngạc nhiên rồi mở cửa căn phòng nhỏ trên tầng hai và xin phép đi ra. Chị rón rén bước vào và giật mình. Trong ánh đèn vàng mờ nhạt, không thể tin được người nằm trên giường kia là Hoàng. Anh gầy hốc hác, nước da xanh nhợt, mái tóc rụng gần hết sau lần hóa trị, duy có đôi mắt vẫn tinh tường, anh vẫn tỉnh táo như thường.

- Em đến rồi à? – Giọng anh vẫn dịu dàng, ấm áp như muôn lần anh nói cùng chị.
- Sao bây giờ anh mới báo cho em... – Chị thấy mình nghẹn lại, không thể nói tiếp.
- Anh giấu tất cả mọi người. Anh chỉ xin nghỉ phép để về quê. Anh không muốn mọi người lo lắng hay bàn tán. Gặp em rồi anh mới thông báo cho cơ quan.

Chị ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường, giả vờ vén tóc nhưng thật ra là lau nước mắt. Bây giờ mình không nên tỏ ra bi lụy, thương xót kéo căng làm anh ấy buồn. Chị lấy giọng tự nhiên, hỏi:

- Anh có uống sữa không để em pha?
- Em cứ ngồi cạnh anh, đừng bận tâm, Hồng đã chăm sóc bữa tối chu đáo cho anh rồi.
- Vâng, chị ấy gọi điện báo cho em nên em mới biết.

Lúc nào chị cũng ý tứ khi nhắc đến vợ Hoàng. Anh hiểu. Hiểu tất cả những điều chị không bao giờ nói ra. Anh khẽ gật đầu:

- Anh bảo cô ấy gọi báo cho em tình hình sức khỏe của anh, chỉ riêng em thôi.

Chị chưa tìm được câu hỏi thì anh đã trả lời:

- Anh đã nói tất cả với Hồng về chuyện của chúng mình.

Chị chết sững. Giờ chị đã hiểu thái độ bình thản của vợ anh. Đàn bà với nhau, chị hiểu đằng sau sự bình thản ấy thế nào. Chị trách:

- Anh kể ra làm gì. Đã giấu thì giấu luôn đi, anh làm khó cho em.
- Anh biết sự sống anh chỉ tính từng ngày nữa thôi, bệnh này thân thể kiệt quệ nhưng đầu óc thì tỉnh táo lạ kỳ.
- Đáng lẽ anh đừng kể với chị ấy!
- Đừng bắt anh làm thằng hèn cho đến chết!

Anh cắt lời chị, dong dạc và mạnh mẽ. Chị nhìn anh, tính cách vẫn quyết đoán, cương trực y nguyên dù thân hình đang hao hụt dần... Chị nín lặng. Có thể chị quen mình vẫn là cấp dưới của anh trong công tác. Có thể chị thấy mình hơi quá lời. Chấp gì với anh lúc này nữa, thôi thì để anh được làm điều cuối mình muốn vậy.

- Anh nợ em, nợ cả kiếp này. Anh hiểu sự chịu đựng của em để anh trọn vẹn là người đàn ông tử tế.
- Không đâu – Chị lắc đầu – Rất nhiều đàn ông coi chuyện ấy là bình thường, chuyện mèo mả với gái cơ quan, thời nay người ta coi là bình thường!

Chị bỗng thấy anh khóc. Chị hoảng sợ, vội nắm tay anh:

- Em xin lỗi... Nhưng đây là sự thật. Người ta còn vô số nhân tình, con rơi chỗ nọ chỗ kia, anh đừng xúc động quá... Em chịu đựng cũng đã thành bình thường.

Anh hỏi:

- Em chưa một lần đòi hỏi điều gì từ anh, chưa lần nào. Sao em không nói em cần gì đi cho anh đỡ day dứt?
- Em yêu anh và biết anh yêu em, thế đủ rồi. Hồi trẻ em nghĩ điều ấy chỉ có trong tiểu thuyết nhưng bây giờ em tin.

- Anh hèn quá! – Anh lại ôm mặt nước nỡ – Giá như hồi ấy anh dám đến với em, chỉ còn một bước nữa thôi mà anh lùi lại. Anh hèn quá!

- Thôi anh ạ ! – Chị vỗ về anh – Đừng dằn vặt làm gì. Biết đâu khi sống cùng nhau lại không yên lành như với chị Hồng, em bướng bỉnh mà!

Chị nhੌn cười cho anh đỡ căng thẳng. Anh bảo chị dìu anh nằm cao lên một chút, uống hết một ly nước ấm rồi lại nằm xuống. Chị đỡ lưng anh, thấy nhẹ bỗng và gầy guộc, chị cắn môi nén tiếng khóc.

- Dù được sống với em ngắn ngủi, một tháng, một năm hay cả đời, với anh mới thật là đáng sống. Anh đã tiêu phí cuộc sống của mình bằng vờ diễn nhạt nhẽo dưới vỏ bọc một gia đình êm ấm thuận hòa để bảo toàn chức vụ, để nhân viên kính nể. Anh hèn lắm!

Chị không nghĩ anh lại mạnh mẽ quyết liệt như thế trong hoàn cảnh này. Nhưng mà cũng để làm gì nữa. Mọi thứ đã an bài.

- Anh giận em!

- Anh nói gì? – Chị ngạc nhiên, run rẩy hỏi.

- Sao em không cướp anh đi, không tuyên chiến mà lại từ bi làm gì?

- Em không thể... Còn các con anh, còn cương vị lãnh đạo của anh...

- Đóng trọn một vai gương mẫu, rồi anh cũng bị ung thư, hết thuốc chữa và trả một kiếp này. Trên bia mộ ghi tên một ông Hoàng với năm sinh và năm mất lẫn trong cả tỉ ông Hoàng khác. Rồi sao? Hết cơ hội để sống với người đàn bà mình yêu đến chết. Đúng hơn là chưa bao giờ dám nghĩ đến một cơ hội. Anh hèn quá!

Chị bắt đầu hoảng sợ. Hay bệnh tình đã khiến anh quá khích nhỉ. Cứ như thế này thì không biết làm thế nào.

Chị thấy tủi thân. Sao anh lại khắc nghiệt quá vậy. Sao anh lại trách móc chị như thế chứ. Chẳng nhẽ sự hy sinh của chị lại chính là tội lỗi hay sao. Chị nhìn ra cửa. Anh chợt bảo:

- Em về đi. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Anh đã nói hết những điều cần thiết. Cảm ơn em ghé thăm.

Chị chần chừ, lưỡng lự không muốn đứng lên. Anh gắt:

- Em về đi. Từ nay không có anh, em không cần hy sinh vì điều gì nữa!

Anh bấm cái chuông nhỏ đầu giường. Chị Hồng xuất hiện. Anh bảo:

- Em tiễn cô Thảo về rồi cho anh uống thuốc. Ngày mai thông báo đến cơ quan bệnh tình của anh nhé.

Chị mím chặt môi, chúc anh chóng khỏe. Vợ Hoàng tiễn chị ra tận ngoài cổng, cảm ơn và chào rất nhã nhặn.

Ngoài đường đã khá khuya, bóng người thưa thớt, cái lạnh đầu đông ủa về. Chị đi như người máy rồi chợt dừng lại. Chị quay nhìn lần cuối cánh cổng ngôi nhà vừa khép lại rồi cố sức bước đi.

Vũ Thanh Hoa